

Szent Rókus élete

Emléknapja: augusztus 16.

Montpellier, 1345 körül +Angera, 1376 körül

A halála után hatvan évvel keletkezett életrajza a következőket mondja el:

Montpellier nagy és híres város volt Franciaországban. *A város ura egy nemes lovag, János, a király rokona volt.* Nemes volt származása, de még inkább erényei miatt. *Felesége, Libera szintén nemes és szép asszony volt.* Imádságaikkal és jó cselekedeteikkel mindketten Isten kedvében jártak, de gyermekük nem született. Ezért fogadalmat tettek, hogy ha Isten gyermekáldásban részesíti őket, gyermeküket Krisztus szolgálatára szentelik. Egy napon, amikor Libera imádságba merülten Krisztust és az ő Boldogságos Anyját erre kérte, angyali hangot hallott: **„Libera, Isten meghallgatta imádságodat, kegyelmet nyersz az Úrtól.”**

Libera fiút szült, akit a keresztségben Rókusnak neveztek. Mellkasának bal oldalán kereszt látszott, mely már ekkor Krisztus előtt kedvesnek mutatta. A szülők nagyon csodálkoztak a dolgon és áldották érte az Urat, s épp emiatt anyja nem bízta dajkára, ahogy akkoriban szokás volt, hanem ő maga szoptatta és dajkálta. *Libera asszony hetenként kétszer böjtölt, ugyanakkor a kis Rókus is tartózkodott a tejtől, s csak egyszer szoptott. Feltűnő volt azonban, hogy ezeken a napokon a gyermek elevenebb és vidámabb volt, mint máskor.*

Rókus öt éves korában már engedelmes és erényes gyermek volt, oldalán a kereszt megmaradt és vele együtt növekedett. Amikor iskolába kezdett járni, kitűnt tudásával; közben böjtölt, imádkozott és jótékonykodott. Amikor 12 éves lett, megkezdte vezeklési gyakorlatait.

Ebben az időben atyja halálos beteg lett. Közel érezve a halált, magához hívta a fiát és így beszélt hozzá: *„Rókus, egyetlen örökösöm, látod, én hamarosan bevégezem életemet. Végrendeletben az örökséggel együtt négy dolgot bízok rád. Először: miként tanultad, szüntelenül Jézus Krisztusnak szolgálj. Másodszor: ne feledkezz meg a szegényekről, az özvegyekről és az árvákról. Harmadszor: rád bízom vagyonomat, hogy jó célra használd. Negyedszer: adj otthont a nyomorultaknak és a szegényeknek.”*

Rókus mindezt készséggel megígérte, s ezután atyjának, Jánosnak, halhatatlan lelke elhagyta a halandó testet. Amikor Rókus tizenöt éves lett, édesanyját is eltemette, és hozzáfogott, hogy atyja végrendeletét maradéktalanul végrehajtsa. A szent helyek mellett fölkereste a szegények házait, s a nyomorultakat, elnyomottakat és betegeket a szükséges javakkal és jó szóval támogatta; az özvegyeket és árvákat vigasztalta, a szegény leányokat férjhez adta. Ily módon *szétosztotta a szegények között atyja vagyonát.*

Ezután elhatározta, hogy elhagyja hazáját és fölkeresi a kereszténység nagy zarándokhelyeit. Zarándokruhát öltött, s bűnbánó lélekkel útra kelt Róma felé. Amikor *Piacenzába* érkezett, látta, hogy igaz, amit útközben hallott: a városban súlyos járvány aratott. Az egyik kórház gondnokát, Vincét kérte, engedje meg, hogy ápolja a betegeket. Az eleinte tiltakozott, mert féltette az egészséges fiatalembert a betegségtől. Végül azonban engedélyt adott.

Rókus a betegek között szokása szerint előbb mindent és mindenkit megáldott Jézus Krisztus nevében, és utána látott munkához. *Félelem nélkül gondozta a betegeket, akik szentként fogadták, mert tapasztalták, hogy gyógyulást hoz nekik.* Amikor a kórházban elvégezte a napi munkáját, **megkereste a betegeket a városban is.** **Megjelölte őket a Szent Kereszt jelével, majd megemlékezvén Jézus Krisztus szenvedéséről érintésével meggyógyította őket.**

Piacenzától búcsút véve *Cesenába* vitte útja.

Itt szintén **járvány tombolt**, s mint előbb, **rövid idő alatt ezt a várost is megszabadította a bajtól.** **Rómába érve látnia kellett, hogy a járvány elborította az egész várost.**

Élt abban az időben Rómában egy *bíboros*, aki szintén megbetegedett. Amikor Rókus a házába lépett, *csodálatos vigasztalás és remény költözött a bíboros lelkébe, mert azonnal megérezte, hogy Rókus Isten nagyon kedves embere.* Ezért segítségét kérte, s **íme, Rókus az ujjával keresztet rajzolt a homlokára. A kereszt látható lett és maradt a bíboros homlokán, és a beteg meggyógyult.** Amikor azonban arra kérte Rókust, hogy vegye le homlokáról a kereszt jelét, mert nem akar látványossággul szolgálni, Rókus buzdította, hogy *az Úr szenvedésére emlékezve viselje csak teljes tisztelettel a keresztet a homlokán, hiszen az szabadította meg a pestistől.*

A bíboros elvitte Rókust a pápához, aki Rókus homlokán mennyei fényességet látott ragyogni. Rókus teljes búcsút nyert a pápától. Amikor azonban a bíboros hazája és családja felől érdeklődött, mivel Rókus semmi mulandó dicsőséget nem keresett, eltitkolta származását. A pápa megáldotta, hazatértek és **Rókus három évig a bíborosnál lakott. Gondozta a szegényeket és a járványtól sújtottakat.**

Három év múlva a bíboros, aki már nagyon öreg volt, meghalt. *Rókus ekkor elhagyta Rómát és Riminibement, majd Novarába, s mindkét várost, mint a korábbiakat, megszabadította a pestistől. Novarából Piacenza felé vette útját, mert hallotta, hogy ott a járvány erőbben dühöng, mint másutt. Mindig arra törekedett ugyanis, hogy Jézus Krisztus nevében és szenvedésének erejéből segítséget nyújtson a járvány ellen. Mindenütt először a szegények házait és kórházait kereste meg, hiszen ott nagyobb szükség volt a segítségre.*

Amikor már hosszú időt töltött a piacenai kórházban, s szinte minden beteget meggyógyított, az egyik éjszaka álmában angyali szót hallott: „**Rókus, Krisztus híve, kelj föl, mert a pestis most benned van, keress gyógyulást!**”

Ő azonnal érezte testében a betegség mérgezett nyilát és hálát adott Istennek. Olyan fájdalom fogta el, hogy jajgatására a körülötte alvók mind fölébredtek. Ezért elhagyta a hálótermet és a küszöbön várta a hajnalt. Reggel a polgárok az ajtó előtt találták. Szemrehányást tettek a kórház igazgatójának, aki mentegetőzött, hogy nem ő tette ki Rókust. Amikor azonban a polgárok fölismerték, hogy Rókus beteg, kiűzték a városból, nehogy megkapják tőle a bajt.(!)

A pestis okozta fájdalmak ellenére **mindent türelemmel viselt és mindenért áldotta Istent.** Egy közeli völgy erdejébe húzódott vissza, ahol itt egy kicsi kunyhót csinált magának. Majd megemlékezve Jézus nevééről, így imádkozott: „**Hálát adok neked, üdvöztető Jézus, hogy most, amikor a betegség kínoz, ezen az elhagyatott helyen kegyelmeddel felüdítesz engem!**” Alig fejezte be imádságát, egy kis felhő szállt le az égből, s a kunyhója mellett a földre ereszkedve **forrást fakasztott, mely oltani kezdte Rókus szomját.** A forrás mind a mai napig megvan.

Volt a közelben egy falu. Ott élt egy *Gotthárd* nevű istenfélő ember, kinek nagy birtoka és nagy családja volt. Vadászkutyái közül az egyiket különösen kedvelte, s ennek megengedte, hogy az asztalról egyen kenyeret. Amikor Rókus éhezett, ez a kutya vitt neki kenyeret. Egyik nap, amikor különlegesen finom kenyér került az asztalra, s a kutya szokása szerint elindult vele, *Gotthárd a kutya után indult és rátalált Rókusra.* Amikor látta, hogy a kutya neki adja a kenyeret, szent félelemmel köszöntötte és leült melléje. Rókus azonban figyelmeztette: „*Barátom, menj el innen, mert betegségem nagyon veszedelmes.*”

Gotthárd hazatérve így gondolkodott magában: **Ez a szegény ember, akit ott hagytam az erdőben, biztosan Isten embere, mert a kutyám, az értelmetlen állat kenyeret vitt neki. Mennyivel inkább kell ugyanezt tennem nekem, aki értelmes ember és keresztény vagyok! Ezen gondolatokkal visszatért hozzá,** és azt mondta: „*Segíteni akarok neked, szent zárándok, s többé nem akarlak magadra hagyni.*”

Rókus hálát adott Istennek és kezdte Gotthárdot Krisztus törvényére oktatni. Egy ilyen együttlét alkalmával, mivel a kutya már nem hozott kenyeret, **Gotthárd kezdett élelemről gondolkodni,** s mivel egyre éhesebb lett, segítséget kért a szenttől. Ő az Úr szava szerint („Arcod veritékével eszed a kenyeret”) buzdította: *térjen vissza a faluba, mondjon le mindenéről, kövesse Jézus Krisztus útját és az Ő nevében kolduljon.*

Gotthárd azonban -- mert közismert és gazdag ember volt -- azt mondta, hogy ő ezt szégyenli. ...

Jóllehet Rókust még mindig gyötörte a betegség, a járvány sújtotta városba ment. **Jézus nevében megáldotta, megérintette és meggyógyította a betegeket, majd -- még mindig betegen és sántán -- visszatért az erdőbe.** Akik hallottak róla, fölkeresték őt, s Rókus szükségleteik szerint csodákat tett velük.

Kis idő múltán Gotthárd bement a városba, s Rókust egyedül hagyta az erdőben. Rókus imádkozni kezdett, hogy Isten szabadítsa meg a betegségtől, s ekkor álomba merült. A visszatérő Gotthárd a kunyhó közelébe érve angyali hangot hallott: „**Rókus, Isten barátja, az Úr meghallgatta imádságodat, íme, meggyógyultál betegségedből. Az Úr parancsa, hogy indulj haza.**” Gotthárd elámult a hang hallatára, már csak azért is, mert addig nem tudta Rókusnak a nevét.

Amikor Rókus gyógyultan ébredt az álomból, elmondta neki, amit hallott. Rókus nagyon megkérte, hogy el ne árulja a nevét, mert nem akar földi dicsőséget. Néhány nap múlva elbúcsúzott Gotthárdtól és társaitól, és zárándokként hazafelé indult. Amikor Lombardiában Angera közelében járt, a vidék urának katonái épp háborúskodtak és elfogták Rókust. Mint kémeket vitték uruk elé, az pedig anélkül, hogy kivizsgálta volna a dolgot, börtönbe vetette. *Rókus Jézus nevét segítségül hívva türelemmel vállalta a börtönt, s éjjel és nappal Istennek ajánlotta magát.* A börtön otthona lett, mert vezeklésként és remeteségként fogadta.

Így telt el öt év. Akkor -- **mivel Isten akarata az volt, hogy a szent férfiú lelke a szentek körébe kerüljön** -- az az ember, aki élelmet szokott vinni Rókusnak a börtönbe, látta, hogy *a börtönből csodálatos fény sugárzik. Rókus térden állva imádkozott és mindent az Úr kezébe ajánlott.*

A dolognak híre ment, s a városból sokan a börtönhöz siettek, s mind látták a csodát. Dicsérték Istent és kárhoztatták a börtön urát kegyetlenségéért.

Amikor Rókus fölismerte, hogy Isten akaratából be fogja végezni ezt a halandó életet, szólította a börtönőrt és kérte, **Isten és a Boldogságos Szűz nevében engedje meg, hogy pap jöjjön és meggyóntassa őt.** Miután meggyónt, azt kérte, hogy három napra hagyják magára, hogy igazán fölkészülhessen halálára. Tudta ugyanis, hogy a város polgárai mennyire ki akarják szabadítani a börtönből. A gyóntató ezt elmondta urának, aki gondoskodott három zavartalan napról.

A harmadik nap végén az Úr angyala ezzel az üzenettel jött: „Rókus, az Úr a lelkedért küldött engem. **Mondd meg, mi az utolsó kívánságod?**”

Rókus akkor áhítatos imádságban arra kérte a Mindenható Istent, hogy azok a keresztények, akik Jézus Nevében áhítattal megemlékeznek róla, szabaduljanak meg a járványos betegségtől.

Amikor imádságát befejezte, kilehelte lelkét.

A harmadik nap elmúltával a város ura elküldte embereit, hogy kiszabadítsa Rókust a börtönből. Ám azok már holtan találták. Az egész börtön csodálatos fényben sugárzott, amiből megérthették, hogy Isten barátja volt az, aki ott meghalt.

Rókus fejénél és lábánál egy-egy nagy gyertya égett. **A feje alatt egy táblát találtak, melyen arany betűkkel írva állt: Isten meghallgatta, amit a betegek számára kért. Az írásból megtudták Rókus nevét és nemes származását.** Amikor a város urának anyja meghallotta a hírt, fölismerte, hogy az unokája volt, s amikor a temetésre előkészítették, a keblén látható keresztről ráismert a rokonság is. Fájdalommal és bűnbánattalelve temették el.

Ennyit tudhatunk meg Rókusról életrajza alapján. Tisztelete 1420 körül Montpellier-ben kezdődött, s nagyon hamar egész Észak-Itáliában, főleg Piacenza környékén elterjedt. **1477-től sorra alapították a Szent Rókus társulatokat betegápolásra, főleg járványok idején. --- A 15. század végétől a tizennégy segítő szent között járványok ellen hívták segítségül.** A 16-18. században az egyik leginkább tisztelt szent volt Európában.

Magyarországon sok helyen fogadott ünnepként ülték meg napját, mert tapasztalták segítségét. Szent Rókus oltalma alatt áll az 1796-ban épített pesti járványkórház is.

Szent Rókus

Istenünk, te Szent Rókus kérését meghallgatva számtalan embert megszabadítottál a pestis járvány halálos betegségéből.

Megengedted, hogy Szent Rókus halála előtt utolsó kívánságával élhessen. Arra kért téged, mindenható Atyánkat, hogy akik Jézus nevében áhítattal megemlékezünk Szent Rókusról, azok megszabadulhassanak járványos betegségtől.

Ezért most nagy bizalommal kérünk Istenünk, add kegyelmedet, hogy ezen járvány idején mi, akik áhítattal fordulunk hozzád – a járványok védőszentje, Szent Rókus közbenjárását kérve – megszabaduljunk a járvány halálos veszedelmétől, a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Jánossy Gábor

Stella Maris Alapítvány, 2021

Ez a Szent Rókus kép szépen ábrázolja a szent egész életét: A fiatal ember vándorútját, a betegek gyógyítását, Rókus sebesülését és a kutyát, mely élelmet (kenyert) szállított neki Isten félreérthetetlen gondoskodása révén. Mert „**az Úr mindig gondoskodik övéiről!**”

Semmi nem véletlen az életünkben. Még egy szentkép előkerülése sem.

Isten ugyanis (a pandémia és az ezután következő esetleges járványok idejére szólóan) nem csak a gyógyítás csodáját akarja ezzel a képpel nekünk megmutatni, hanem az Ő mindenkori gondoskodását is Övéiről! Felidézi bennünk az

Ószövetség népének „manna-táplálását” a pusztai vándorlás idején, Szent Rókus történetében a hűséges kutya táplálásának csodáját, és még sok-sok ilyen csodát sorolhatnánk Isten gondoskodásából.

Üzenet ez a ma emberének: „Ne féljete! Bármilyen idők is jönnek, Én veletek vagyok, megsegítelek benneteket!” Mert: „Aki megvall Engem az emberek előtt, azt Én is megvallom Atyám előtt!”

2021.01.03.

www.marianus.eoldal.hu

Szeretettel M.G.Mária

FORRÁS: Szent Rókus élete a „Szentek életéből” kijegyzetelt írás, de a kiemelések és a feketebetűs megjegyzés (a szentkép mellett) a honlap szerkesztése folyamán kerültek fel a cikkhez. A Szent Rókusról szóló ismertetés éppen úgy, mint a hozzá szóló ima is, a Stella Maris Alapítvány **TENGERNEK CSILLAGA című folyóiratának** 2021. január – februári számában megtalálható lesz. Ugyanott, vagyis az Alapítvány címén, Jánossy Gábornál a szentképek is megrendelhetők lesznek. – A Szent Rókushoz szóló ima jelen honlap „47-es S. O. S. IMA” oldaláról is letölthető.